

Under tiden (2018) **Line Bøhmer Løkken**

Universitetet i Stavanger har navngitt en av sine bygninger etter Hulda Garborg (1862-1934) – en samfunnsengasjert kvinne som vokste opp i fattige kår med kompliserte familierelasjoner. Kjent for sine dikt, skuespill og sitt engasjement i kvinnesaken og den venstreradikale arbeiderbevegelsen, er det ikke annet enn passende at nettopp denne bygningen huser lærerutdanningen. Like ved inngangen henger verket *Under tiden* (2018) av Line Bøhmer Løkken (f. 1970). Bøhmer Løkken jobber primært med fotografi og undersøker ofte hvordan mennesker forholder seg til ulike steder. *Under tiden* består av ni deler hvorav åtte henger fordelt på to motstående vegger i første etasje. Verkene flankerer en trapp som leder opp til annen etasje hvor vi finner det niende verket. De åtte verkene henvender seg kun delvis mot hverandre, ettersom dialogen mellom dem avbrytes av trappen, og det niende – vel, det henger for seg selv.

Til venstre for inngangen møtes man først av en fotografert robåt på blå bakgrunn. Bakgrunnen er en blå fillerye som med sine velkjente proporsjoner avslører at båten egentlig er en liten modellbåt. Filleryen er foldet omkring en plate og man aner en romlighet i bakgrunnen. Ryens karakteristiske vevning i ulike sjatteringer av blått illuderer havets bølger, krusninger og varierte fargespekter. I båten ligger kun én åre i tillegg til et objekt som ligner en tredje, men løsnet, sittebenk.

Ved siden av henger et fotografert tekstilverk. Tekstilet har et påmalt motiv som forestiller et fjellandskap holdt i blålige toner. Vi aner konturene av lette skyer som svever over fjellrekken og ellers er forgrunnen holdt i nøytrale sjatteringer. Det er tydelig at tekstilet er av eldre dato og har vært brettet i lang tid. Det har en nuppet overflate og fargesjatteringene ser ikke ut til kun å være påmalt, men misfarging etter lang tids bruk. I utfoldet tilstand blir rutemønsteret etter sammenbrettingen en stor del av det samlede uttrykket. Som sterk kontrast til det myke materialet og det luftig fremstilte motivet, ligger tekstilet på en sort plate av noe som ligner granitt.

Slik fremheves kontrasten mellom fjellenes lette, myke blålige uttrykk når de betraktes på avstand, og den mørke harde materien de egentlig består av.

Det neste verket er et fotografi av en person som har ryggen vendt mot kamera og er på vei innover et mørklagt landskap. Mangelen på gatelys og løvet på bakken skaper assosiasjoner til en skog eller et annet avsidesliggende sted. Personen, som sannsynligvis er en ung mann, er kledd i en lys grå genser, svarte bukser og blå joggesko. Han bærer en hvit plastpose med et innhold vi ikke kjenner. Som det siste i rekken av verk på denne veggen er et fotografi av en gammel stubbe i en skog. Den er delvis kløvet i to, slik at den ligner en stol. Det vokser tynne nye greiner opp omkring den. Løvet på bakken og de mørklagte omgivelsene, setter verket i sammenheng med fotografiet av den unge mannen. Er dette stedet han var på vei til?

Disse fire verkene har ledet oss fra havet, over fjellene og inn i skogen. Menneskeskapte objekter og vår bearbeiding av naturens materialer både kontrasterer og sammenføres med hverandre. Jeg beveger meg rundt baksiden av trappen til den motstående veggen hvor et fotografi av et fint tilvirket stykke tre henger. En bit av en treplanke med gylden lød ligger ovenpå noen eldre og værbitte planker. Det eldre materialet har grånet betraktelig og fått både riper og gliper. Det er lett å forestille seg hvordan dette materialet ville ha følt mot fingertuppene i kontrast til det ferske trestykket. Årringene og mønstrene fra de to materialene er nesten like og avslører at de nok er av samme art. Slik smelter de omtrent inn i hverandre likevel, og fremkaller tanker om tid og elde, generasjoner og forgjengelighet.

Det neste fotografiets motiv tar det litt tid å oppdage hva er. I en ujevn rund liten vanddam ligger en mindre hvit sirkulær form. Dette uidentifiserbare hvite har et hull i seg, hvor vannet det flyter ovenpå trenger gjennom. Sammen utgjør motivet tre sirkler inni hverandre og assosiasjonene det vekker er nært beslektet med treplankene. Løvverk speiler seg i den vesle vanddammen som har samlet seg i det som etter hvert viser seg å være setefordypningen til en plaststol. Stolen er

fotografert ovenfra, med fokus på setet med vannet med det hvite som flyter i det. I bakgrunnen skimtes en skogbunn.

Det neste fotografiet opplever jeg som seriens mest underlige. Oppunder taket i et hjørne av laftede tømmervegger henger en avbrukket grein av det jeg gjetter er bjørk. Fra greinen vokser det ut et kaos av mindre greiner, som kan minne om et rede. Hvordan greinen kan henge slik den gjør er et åpent spørsmål. Og igjen ser man Bøhmer Løkkens lek med materialer, naturen og det tilvirkede. Tre ovenpå tre, fjellandskap ovenpå stein, greiner på tømmer. Samspeillet mellom menneskenes bearbeiding av naturens materialer og det naturen selv skaper, tilfører og til slutt fortærer er påfallende.

Seriens åttende fotografi viser et veltet smalt tre som har falt ut i et vann. Både skogen som omgir vannet og vannet selv er mørkt og ugjennomsiktig. En ung gutt kryper utover stammen som ligger i den speilblanke vannskorpen. Han har badebukse på og er tydelig velvitende om sannsynligheten for at ferden ender i vannet. Dette verket minner oss på at å navigere i naturen krever hårfin balansekunst, taktfullhet og ikke minst aksept om at naturens krefter og lynne er noe vi – når alt kommer til alt – ikke kan kontrollere.

Tankene vandrer tilbake til det første fotografiet av filleryen og båten med én åre. Har man løsnet sittebenken i håp om å kunne benytte den som åre? Motivet et godt bilde på både barnlig forestillingsevne og lek, og hvor prisgitt naturen menneskene er.

Seriens siste og niende fotografi henger i annen etasje og fullstendig løsrevet fra de andre. Det viser en oppslagstavle av finér hvor papirark i beskyttende plastmapper er montert. Vær, vind og sollys har likevel ikke vært nådige med tavlen og det som en gang stod skrevet på arkene har for lengst falmet bort. Uleselige og dermed ubetydelige henger de der som et vitnesbyrd over noe som har vært. Tiden har visket ut informasjon som var viktig nok til å bli putt i plastmapper og hengt opp. Irrelevant for nåtiden henger de gjenglemt der – ikke engang viktige nok til å bli tatt

bort igjen. Verket er både ubehagelig og fortrøstningsfullt. For samtidig som tiden ufortrødent ruller videre og til slutt fortærer det meste på sin vei, påminner det oss om at det vi kanskje bekymrer oss for i dag, er ubetydelig i fremtiden.

Tekst: Maiken Winum